

(Délutánba hajlik az idő. Az ablak felé fordulunk: Mária könnyének néhány virága mégiscsak kinyílt. A betűző napsugarak némiképp csak felmelegítették a szobát. Nézd — mondja O. F. —, mennyi színben pompázik! A lila megannyi árnyalata. Figyeljük a virág szerkezetét: akár egy kora középkori templom építménye. Kör alakú forma felső mennyezettel. A zárt tokból indul és nyílik ki: öt kalapácsvirág és három szög. A Mária könnye huszonnégy óráig virágozik. Krisztus is annyi ideig feküdt a sírban. Nagy szimbólum!

Mária könnye bűjtással szaporodik, s ritkán ered meg. S nem minden évben hoz virágot. De az idén már másodszer virágozott.

— Nagyon szeret bennünket! — mondja Ferenc búcsúzóul.)

ABLONCZY LÁSZLÓ

KALÁSZ MÁRTON

Együtt, Eschedében

Marianne és Günter Kunertnek

*közben, mondják, repedeznek a birodalmak
az évszakok szítaszövésű
anyaga már szakadozik,
mielőtt belefekszik
bárki egy versírásra, egy szeretkezésre*

*értelme a beszédnek
kilenc vagy másfél ezer év után,
leképeznünk egymást, itt, északon,
mint rég talán Mezopotámiában vagy Szigligeten,
Buchban; leolvasni egymás arcáról: ilyen az öröm*

*ez a baráti ölelés
a fogadó óráját sem ijeszti, s nem éleszti meg,
kvarcszemet sem csúsztat egy fanyar töltetű vidékbe,
szálkát sem emel a világ szemébe,
különben mi itt másból érkezünk*

*enni, inni csöndben, fonódni fényvető szavakba,
a tudatban: fél nap ez az idő,
múló, de lehet belőle száz évig élni;
két édes nő, két férfi — lesznek, aligha így számítanak
ézelműkben még egy találkozáásra*

Fondorlat

*örökítéd ma is nagy fáidat,
próbáltam megkülönböztetni, melyiken leshet az alma:
nem baj, hogy minden inkább a kéreg felől halad,
kényes lebocsátásunknak nem tréfa a hatalma*

*ami ránk róva, az egyetlen, hogy tévelyedünk,
láttasd kicsit szívedben e ragályos, szárnyas eszméd;
mint a lepkéknek, nekünk sincs föltételünk,
adtuk törvénybe — e fondorlatodat rajtunk jóvátehetnéd*

Neniae

1.

*ínségünk szégyenlős, mivel szégyenletes
kicsavarodik létünk, mintha szárnyat
akarna vonni valaki némán, hunyó szeme elé*

*nézz újra föl, akármennyire fájna
annak, aki meglátná bennünk megtört régi iriszt
s emlékezte nincs szabva többé
viselésre vagy golgotára*

2.

*nincsenek a rozsdás szögek
háznál se, falba ütve
amelyek egyszer, régen, finom tenyerükre
írták volna a tisztos szöghelyet*

*falon leples arckép, revedt
tövis fonása — ifjúkori szikla
ösztönüket a naptár koronként becsapta
nem voltak soha harminchárom évesek*

Csak ezt

*ujjongva mondom, hogy nem örülök,
szomorúan, hogy nem bánt semmi sem;
kifordítva is körök a körök,
amikbe beszoritottuk az életem —*

szorítás nélkül csak ezt viselem